

www.jollibread.com

© Del text: 2004, Francesc Miralles

© De les il·lustracions: Katinka i Franzi Rosés

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-35-0

Dipòsit legal: M-39.272-2015

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Segona edició: setembre de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Rosa Marín, Julia Ortega

i Álvaro Recuenco

La tipografia Infini utilitzada en la coberta d'aquest llibre l'ha dissenyada Sandrine Nugue com a part d'un encàrrec públic del Centre Nacional de les Arts Plàstiques de França.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

El llibre de l'hivern

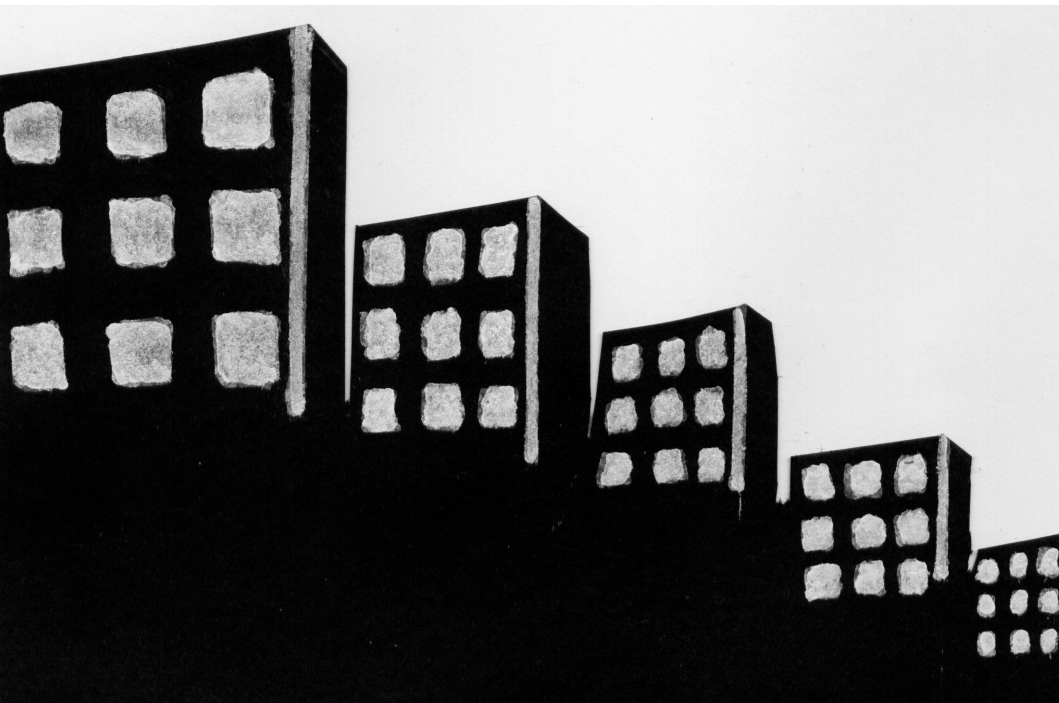
Francesc Miralles

jollibre

A l'Ismael i l'Esther.
A en Pere Martí i la Guida.
Als lectors i lectores
d'Un haiku per a l'Àlicia.

Primera part

Bellvitgegrad

La noia de la meva vida

9

El que jo vull és viatjar.

Potser perquè he nascut a la perifèria de Barcelona, en una barriada grisa i monòtona, només somio a fugir d'aquí.

Els companys de l'institut no entenen aquesta delera meva. Tenen el cap en altres coses: les motos, el futbol, la roba de marca, els porros, les noies... Això últim em sembla un patiment ridícul. Quan veig aquesta gent que s'enamoren i es desenamoren amb tanta facilitat –i no saben parlar d'altra cosa–, penso que han vist massa pel·lícules de Hollywood.

Jo ho veig així: visc a l'Hospitalet i puc anar a petar amb aquesta o amb aquella, i diré que és la noia de la meva vida. Però si hagués nascut a Xangai, a l'Antàrtida o al Carib, n'hauria trobat moltes altres que també haurien estat «la noia de la meva vida». En què quedem? Quantes noies de la teva vida hi ha al planeta? No ens estarem enganyant?

El meu somni és rodar món. Sovint, quan sóc a classe, m'entretinc mirant pels finestrals els blocs de formigó.

Llavors em dic: «Joel, estàs desaprofitant la teva vida. Ara mateix, mentre consumeixes el teu temps aquí estudiant coses que no t'interessen, en un barri que no t'interessa, entre gent que no t'interessa, a l'altra banda del globus –a Austràlia, per exemple– hi ha una posta de sol increïble».

10 Aquest pensament m'angoixa, perquè veig els dies, les hores, com neu que es fon i s'escola entre les mans. I no puc compartir amb ningú aquest neguit. Tampoc amb els pares, tot i que van de moderns i surten amb la Harley Davidson cada cap de setmana.

Me'ls estimo molt, però la meva idea de viatge no és aquesta. No vull anar «una setmana a Praga, hotel amb mitja pensió inclosa». Això no és viatjar: és fer turisme, fer el babau.

No suportó aquesta gent que es fotografia davant dels monuments. Recordo que un oncle meu –lleig com ell sol– en tornar de Florència em va ensenyar una fotografia seva davant l'estàtua del *David* de Miquel Àngel. La bellesa de l'escultura ressaltava encara més la lletjor del meu oncle. No li vaig dir res, és clar, però interiorment vaig pensar: «No et fa vergonya anar ensenyant això?».

Potser aquestes persones només tracten de demostrar que han estat allà. Però, tan incrèduls som els humans?

Diuen que la diferència entre un turista i un viatger és que el primer surt amb un bitllet de tornada i el segon sap d'on surt, però no el lloc on s'aturarà, ni quan, ni com tornarà. Jo tinc ànima de viatger i, encara que no m'hagi

mogut d'aquí, he entès fa temps que el món és massa gran per resignar-se a viure en un lloc com Bellvitge.

De molt petit no era conscient d'això, i la veritat és que vivia més content. Quan vaig complir els sis anys –ara en fa deu–, la meva àvia em va regalar una bola del món amb llum pròpia. La vaig posar sobre un armari, i de nit l'encenia. Era curiós veure la Terra allà dalt brillant en la foscor. Em sentia com un extraterrestre que es mira el món de lluny abans d'aventurar-se a explorar-lo.

Perquè jo, d'alguna manera, sempre m'he sentit fora del món. Mai no m'han divertit els jocs dels meus companys, ni m'han fet gràcia les seves bromes estúpides. Molts em consideren un tio extravagant, i això m'ha donat punts davant de la gent. M'he guanyat un respecte que no he fet res per merèixer. Crec que es deu –en el fons– al fet que tothom odia la normalitat. El que passa és que la majoria no té nassos de sortir-se'n.

11

Però tornem a això de les noies: sí que n'hi ha una que m'agrada, però no sé com es diu. Tampoc sé si és rossa o morena, grossa o prima, o si porta ferros a les dents. No l'he vist mai, però sé que existeix i un dia la coneixeré. O hauria de dir «la reconeixeré?».

Només sé que em trucarà per telèfon, m'escriurà un correu electrònic o un SMS, o bé em vindrà a trobar directament. Em dirà: «Joel, vés fent la bossa. Aquesta nit fugim d'aquí i no tornem mai més».

I jo l'obeiré, i tremolaré d'emoció mentre arreplego una mica de roba, els mapes, els meus quatre estalvis. Somiaré despert en trens que travessen la nit, en carreteres

que porten a llocs inexplorats, ciutats i paisatges per descobrir.

Tancaré bé la motxilla i me la penjaré a l'esquena. I sortiré de casa, furtiu com un lladre, per anar a trobar-la.

«Anem», li diré després d'abraçar-la ben fort i fer-li un petó de pel·lícula, perquè sabré que ha arribat la noia de la meva vida.

Fitxes de dòmino

Diguin el que diguin els polítics, a mi em sembla que Bellvitge ha perdut la poca gràcia que tenia. Abans passejar pel barri tenia cert perill: en totes les places hi havia ionquis que de vegades perdien el seny i et creaven problemes. Ara ja no en queden, perquè han mort tots de sida.

13

Al carrer només trobes gent que va de la feina a casa i de casa a la feina. Tot s'ha tornat més pacífic i previsible. Suposo que això és bo, però ha restat emoció a la cosa.

De petit, recordo que a la mínima saltaven espurnes, i la culpa d'això, la té l'arquitecte que va dissenyar aquest cony de barri.

Jo visc en un d'aquests blocs horitzontals anomenats popularment «fitxes de dòmino». Els diuen així perquè estan arrengrats d'una manera que, si en caigués un, arrossegaria tota la filera i provocaria una reacció en cadena. Almenys això asseguraven alguns.

Les fitxes del dòmino estan repartides en grups de cinc o sis blocs. Darrere de cada bloc sol haver-hi un parc, però sempre n'hi ha un del grup que no en té perquè hi

passa la carretera. Quan jo era nen, això provocava més d'una esbatussada.

14 Els nanos d'un mateix edifici feien pinya i no es relacionaven amb els dels altres blocs. En sortir de l'escola, ens reuníem per jugar a futbol al nostre parc i fèiem servir els bancs de porteria. Gairebé cada dia, els nens del bloc que tocava a la carretera intentaven penetrar en un dels parcs per fer córrer la pilota. Però quan s'acostaven els rebíem a pedrades, perquè sabíem que si els deixàvem jugar, nosaltres no tindríem on fer-ho. Era una qüestió de supervivència.

La violència va arribar al sùmmum quan la ColaCao va instal·lar dues cistelles de bàsquet al mig del barri. Hi havia un munt de bufetades per poder-hi jugar, cosa que només aconseguien els més forts. Això va durar fins que una nit les cistelles van ser destrossades –per jugadors frustrats, suposo–, i va tornar la calma.

Però tot això ja és història. Actualment, de Bellvitge només se'n recorden les agències de publicitat, que hi vénen a filmar anuncis on fan veure que és Rússia. Diuen que als antics països comunistes es van construir molts barris com aquest. Un cop vaig reconèixer el meu bloc en un espot de vodka, on sortien dos russos amb abric i gorra de pell donant-se la mà. Des de llavors jo anomeno aquest barri Bellvitgegrad.

L'Hèctor

–Anem a celebrar-ho –va dir l'Hèctor mentre es cordava l'anorac fins dalt.

15

Era el primer dia de desembre realment fred, i l'últim de classe abans del Nadal. Ens esperaven tres setmanes d'inactivitat total –o, almenys, això és el que jo em pensava–, excepte per als estómacs, que haurien de treballar de valent.

El vent gelat que lliscava entre els blocs va fer que ens afanyéssim fins al nostre refugi, el bar La Flama.

Considero l'Hèctor el meu únic amic de veritat. No és un fantasma, com la majoria de paios de l'institut. És un tio que no ven fum: ofereix noranta quilos d'humanitat i la timidesa pròpia dels gegants. Perquè ell és immens i molt ros –com un rus autèntic–, amb una pelussa fina que li neix a les galtes i uns ulls blaus i petits que delaten el seu bon cor.

Recordo que quan va arribar a l'institut feia cara d'espantat. El gallet de la classe va pensar que era un acollonit sense recursos, i per marcar-se un punt va dir ben alt:

–D'on surt aquest sac de greix?

Em vaig girar i vaig clavar els ulls sobre aquell desgraciat, que de seguida va entendre que el nouvingut estava sota la meva protecció. Al gallet se li van abaixar els fums de cop i va amagar el cap al llibre. No és que jo sigui un superman, però tinc nervi i tothom sap que m'hi torno. De fet, si m'hagués aguantat la mirada, li hauria caigut al damunt.

16 L'Hèctor em va somriure amb els seus ulls bondadosos, com una fera pacífica, i va aixecar lleugerament la mà, com dient: «No li facis cas, no em fa res».

Crec que en aquell joc de mirades es va forjar la nostra amistat.